

princippet alene skal pålægges arbejdsindkomst.

Hvis man tager en person, som har noget af den ene indkomst og noget af den anden indkomst, eksempelvis en person, der er på arbejdsløshedsdagpenge en del af året og i beskæftigelse den anden del af året, så skal han have et skattekort, når han er i beskæftigelse, og han skal have et andet skattekort, når han er på dagpenge, fordi dagpengene er uden arbejdsmarkedsbidrag, og arbejdsindkomsten er med arbejdsmarkedsbidrag.

Det synes jeg er helt fint vi får diskuteret, lad os se på det, vi vil gerne svare på det, men det, hr. Brixtofte i sin vildfarelse tror er en forenkling, vil være en massiv komplikation.

Det er i øvrigt ikke særlig svært at forstå, at det er mere komplicerende, at man skal til at have forskellige bundfradrag, i stedet for at man kan betale en fast procent af alle former for indkomst, uanset hvor man betaler den. Man behøver ikke have noget skattekort, man behøver ikke have noget med, for man ved, at der skal betales 8 pct. af alle former for arbejdsindkomst. Det er meget enkelt, man behøver ikke engang have papir på det for at finde ud af det.

Hvis man skal til at omregne det og man skal have to forskellige skattekort, alt efter om man er ledig eller er i beskæftigelse, må jeg sige, at så har vi et nyt bevis på, at Venstre snakker meget forenkling, men de komplicerer altid. Det vil svare til den øvelse, som Venstre fik presset igennem i ATP-løsningen, og som arbejdsgiverne, hvad enten det er Arbejdsgiverforeningen, Dansk Industri eller Håndværksrådet, har fortalt os er meget, meget, meget lidt klog. Derfor er det forslag, som vi får til behandling senere i eftermiddag selvfølgelig også med en anden teknik, og det håber jeg selvfølgelig at man også har lært af hos Venstre og vil støtte os i.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Jeg vil opfordre regeringen til at gå tilbage og tænke over de her tanker i stedet for bare at afvise og afvise og afvise, for det med teknikken er ikke rigtigt. Det er ganske enkelt på sit lønkort at få lavet beregning af bruttoskat først med et bundfradrag, som det er i dag. Det er så nemt som ingenting. Så det er ikke rigtigt.

Problemet er, at Socialdemokratiet er forelsket i den bruttoskat og ikke på nogen måde vil formindske den, også selv om en ændring vil gavne de lavestlønnede. Det interesserer ikke

Socialdemokratiet, og derfor er det sådan, at uanset hvad vi foreslår, vil skatteministeren være imod det. Jeg vil opfordre til, at regeringen går tilbage og tænker over det, for det er ikke rigtigt, hvad skatteministeren siger her.

Så er der en ting omkring ejerboligerne, som jeg ikke fik nævnt før. Hvis man kigger på side 52 i »Bedre balance«, kan man læse tallene. Man kan tage punkterne 1.2, 1.4, 1.9, 1 og 2 og lægge dem sammen. Det giver en skatteforhøjelse for ejerboligerne på 9 mia. kr. i Danmark. Sådan er virkeligheden.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Til forslaget om bundfradrag i bruttoskatten: Det synes jeg at vi har illustreret. Jeg har tænkt over den, og derfor vil jeg opfordre hr. Brixtofte til at tænke over den, og når han har tænkt over den, og hvis han så har fundet den enkle model, som hverken jeg eller det ministerium, jeg kommer fra, kan få øje på, så vil vi selvfølgelig gerne have den præsenteret i den enkelhed, som hr. Brixtofte siger at det er muligt at gøre det i.

Hvad angår de punkter, som hr. Brixtofte nævner her, så er der jo en lang række andre punkter, der giver en indtægtside.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslagene under punkterne 5-9 henvises til Skatteudvalget, og at lovforslaget under punkt 10 henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 108: Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension med flere love.

(Særlig pensionsopsparring).

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).

(Fremsat 2/6 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Hækkerup (S):

Socialdemokratiet står, som det er fremgået af debatten hidtil, helt bag regeringens ønske om at fastholde den positive udvikling i den danske økonomi.

En sikring af en høj opsparing er klart et af midlerne til at nå målet, netop fordi summen af den indenlandske private og offentlige opsparing pr. definition modsvares krone til krone i udviklingen i betalingsbalancen. En fremgang i opsparingen vil betyde en bedre betalingsbalance, og omvendt vil tiltag, der reducerer opsparingen, naturligvis have en negativ effekt på betalingsbalancen.

Derfor vil det kun bidrage til de problemer, udspillet »Bedre balance« ellers skal afhjælpe, hvis ikke enten ordningen med indbetaling af 1 pct. af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget i ATP bliver permanent, eller andre ordninger med en tilsvarende effekt bliver søsat. Effekten er, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, ganske betydelig. Nettoeffekten er på godt 3 mia. kr.

Når ordningen således foreslås gjort permanent, er det et afgørende bidrag i udspillet samlede hensigt om at dæmpe forbruget ved at fremme opsparingen. Principperne bag den permanente ordning, særligt opsparingen, vil være som principperne bag den midlertidige opsparingsordning. Der opspares på individuelle konti i ATP, hvor forrentningen som bekendt generelt er høj.

Derudover har vi i Socialdemokratiet med tilfredshed bemærket, at arbejdsministeren lægger op til en forenkling, hvor bagatelgrænsesystemet afskaffes til fordel for aldersgrænser. Det var ikke efter vores ønske, at denne administrativt vanskelige ordning med en bagatelgrænse blev etableret, og det forekommer umiddelbart logisk, at det vil være en lettelse med den nye model, der er foreslået.

Alt i alt er der altså tale om en forbrugsdæmpende foranstaltning, som vil komme den enkelte til gode, og på den baggrund skal jeg naturligvis anbefale forslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare sådan helt kort spørge den socialdemokratiske ordfører, om det har indgået i overvejelserne, at den nuværende form for opkrævning af ATP-bidraget er socialt skæv.

Bistandsmodtagere og de, der er på uddannelsesorlov, betaler en meget højere procent i forbrugsbegrænsning end dem, der har høj indkomst, dels fordi de betaler for stort et beløb i bunden, dels fordi der er tale om et fradragsberettiget beløb.

Har det indgået i Socialdemokratiets overvejelser, at det her bør laves om, fordi det er en uretfærdig og asocial begrænsning af forbrugsevnen?

(Kort bemærkning).

Ole Hækkerup (S):

Jeg kan bekræfte systemet så langt, at når man indbetaler 1 pct. af sin indkomst, så vil der være forskel på, hvad forskellige individer indbetaler, og jeg kan også bekræfte det så langt, at hvis der er fradrag for det, så vil der være forskel på, hvad folk får i fradrag.

Som udgangspunkt finder jeg det dog rimeligt nok, at man opsparer individuelt, og jeg mener, at det er en logisk følge af et system, hvor man siger, at alle opsparer 1 pct. af deres indkomst, at der vil være forskel på, hvad folk når at opspare. Det system er jo ikke nødvendigvis væsensforskelligt fra det, vi kender i dag.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er selvfølgelig et emne, jeg vil vende tilbage til i min ordførertale, og jeg er også sikker på, at det vil være et emne i forhandlingerne.

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at 1 pct. er 1.300 kr. for en arbejdsløs, men hvis man er på bistandshjælp eller på uddannelsesorlov, så er 1.300 kr. altså 1,4 pct. På den måde er det altså asocialt allerede der. Og når man kan trække det fra i skat, er det da klart, at de højeste indkomster har en større skatteværdi af fradraget end de lave indkomster. Så det er i bund og grund asocialt.

Men jeg vil bare sige, at vi vender tilbage til det.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Ulla Tørnæs som ordfører.

Ulla Tørnæs (V):

Da vi i oktober 1997 stemte for forslaget om at indføre en midlertidig pensionsopsparing, lagde vi på ingen måde skjul på, at der var tale om et forslag eller måske nærmere en idé, som bestemt ikke var groet i Venstres have, idet vi dengang som nu påpegede, at udfordringen i

den danske økonomi i højere grad bør mødes med opstramninger i den offentlige økonomi frem for tvungne forbrugsdæmpende foranstaltninger i form af en ufrivillig pensionsopsparing, der jo mest af alt minder om en udvidelse af bruttoskatten.

Det var en klar forudsætning for os, da vi sagde ja i 1997, at der var tale om en midlertidig ordning: en 1-årig opsparing i ATP, der lavede en midlertidig opbremsning i det private forbrug. Og det er nu den ordning, regeringen med dette forslag ønsker at gøre permanent.

Det kan umuligt komme bag på regeringen, at Venstre ikke kan støtte en sådan tvungen permanent opsparing, som der lægges op til med dette forslag. Vi er naturligvis tilhængere af at forbedre incitamenterne for at øge den private opsparing, noget, som også vores skatteordførere, hr. Peter Brixtofte, har understreget i debatten i løbet af dagen, men vi kan altså ikke gå med til en permanentgørelse af den tvungne opsparing.

Flemming Hansen (KF):

Jeg skal gøre det lige så kort som fru Tørnæs og bare sige, at vi ikke kan være med til det her, fordi det bliver gjort permanent. Regeringen lovede sidste år ved indførelsen af det tvungne ATP-bidrag, at der var tale om en midlertidig tidsbegrænset ordning. Dette er et klart løftebrud. Der er ingen som helst grund til at gøre denne ordning permanent. Vi vil gerne være med til at gøre den tidsbegrænset. Det kunne f.eks. være 2 år. Vi kan godt se, at der er behov for det, men at gøre den permanent kan vi ikke deltage i. Det er en tvangsopsparing på livstid, og det er der ingen grund til.

Så må jeg også sige, at vi er utrolig glade for, at vi gik med i forliget sidste år, for vi fik jo den udmærkede betaling, at pengene gik ind på navn i ATP-systemet, og det gjorde da i hvert fald, at det blev noget mere spiseligt for os. Når vi nu ser, at regeringen vil fortsætte det, så er vi meget taknemmelige for, at vi var så fremsynede dengang ikke at have tillid til regeringen.

Aage Frandsen (SF):

Da det her forslag jo, som det allerede er nævnt, er en permanentgørelse af en ordning, som blev vedtaget sammen med Venstre og De Konservative, og som vi var imod, er vi naturligvis også imod det.

Vi er imod det, fordi den tvangsopsparing, der er tale om, omfatter en hel masse menne-

sker, som overhovedet ikke har et overforbrug, og ikke specielt rammer dem, som har et overforbrug.

Derfor er det et forslag, som vi vil sige typisk er økonomtænkning: Hvordan fjerner vi nogle penge fra forbruget uden at se på, hvem det er, der rent faktisk har forbruget?

Vi kan heller ikke lade være med at se forslaget i sammenhæng med, at et flertal i Folketinget, regeringen og højresiden, har vedtaget at tage noget af det, som man i forhandlingerne omkring overenskomsterne havde afsat til pension. Det har man taget, det får de så ikke, og nu foreslår man så her, at man tvangsmæssigt sætter nogle af lønmodtagernes egne penge ind i en eller anden tvangspensionsordning.

Det forekommer mig altså at være sådan, at man først hugger noget, som de godt nok ikke havde fået endeligt – det ved jeg udmærket godt – men for nogle af de mennesker, som ikke fik glæde af det, som var i overenskomstindgrebet, men som kunne aflevere noget i forhold til det, de måske havde stemt ja til, men som ikke blev godkendt, er det en ekstra én nu at få at vide, at tvangsopsparingen skal fortsætte.

Vi afviser overhovedet ikke, at der er behov for forbrugsbegrænsning. Derfor har vi også sagt ja til at kigge meget velvilligt på de forslag, vi havde til behandling tidligere, og det er i nogle andre forslag, som kommer til behandling senere, at vi kan se det rigtigt.

Vi afviser heller ikke, at man kan lave konstruktioner, som tager udgangspunkt i noget af det, som blev diskuteret i efteråret, men det er jo klart, at i forhold til det, regeringen lagde frem i efteråret, og det, det blev til, er det en forringelse.

Derfor afviser vi forslaget, som ligger her, men vi afviser ikke de intentioner, der ligger bag alle de her ting, som vi diskuterer i dag, nemlig at begrænse forbruget. Men det her er altså at rette bager for smed.

Mogens Andreasen (DF):

Dette lovforslag er en andel af regeringens lovpakke, som behandles i dag. Arbejdsministerens forslag til ændring af denne lov er en permanentgørelse af loven om midlertidig pensionsopsparing i ATP-fonden fra 1997. Forslaget indeholder en forhøjelse af tvangsopsparingen til ATP-fonden på 1 pct., som skal indbringe netto 3,1 mia. kr. til de offentlige finanser.

Samtidig ønsker regeringen gennemført, at pensionsudbetalingerne fra det 67. år skal

udbetales i månedlige rater i en periode på 10 år i modsætning til gældende regler, hvor pensionsopsparingen kan udbetales som engangsbeløb.

Af bemærkningerne til forslaget fremgår det endvidere, at aktiverne i ATP-fonden opgøres efter markedsværdi, og at der derfor ikke er en reserve til udligning af udsving i markedsrenten. Det betyder, at i år med negativ renteutvikling vil pensionsopsparernes konti blive nedskrevet, og det vil medføre et økonomisk tab i forhold til de tvangsopsparingsmidler, der indestår på kontoen.

Det er efter Dansk Folkepartis opfattelse uanstændigt. Vi mener, der skal tillægges en fast rente, som sikrer pensionsopsparerne en fornuftig tilskrivning til de indestående midler.

Vi mener, at der fortsat skal være mulighed for ved det 67. år at kunne få udbetalt den indestående opsparing som engangsbeløb og ikke, som anført i lovforslaget, i rater over 10 år. Men vi ser allerhelst, at alle indestående i ATP-fonden udbetales til de tvangsindlagte pensionsopsparere, så de selv får rådighed over egne midler og mulighed for selv at investere efter eget ønske og ikke, som det er nu, at ATP-fonden disponerer på opsparernes vegne.

Vi er godt klar over, at regeringens økonomiske politik ikke hænger sammen, det har vi vidst i lang tid, og vi kender også årsagen til det økonomiske ufore, nemlig et overforbrug i den offentlige sektor, men her har regeringen ingen tanker om at slå bremserne i. Vi har tidligere i dag set beviset ved vedtagelse af lovforslag nr. L 20 om forhøjelse af præmieringsordningen fra 25.000 kr. til 50.000 kr. til offentlige arbejdsgivere ved ansættelse af folk fra AMU-centrene.

I stedet griber man i den samlede lovpakke til tvangsudskrivelse af midler til ATP-fonden, man vil fjerne lejeværdien af egen bolig, men i samme åndedrag forhøje ejendomsskatterne, man vil sænke selskabsskatterne for virksomhederne, men i samme åndedrag vil man sænke afskrivningsreglerne fra 30 til 25 pct.

Vi har svært ved at få øje på hjælpen til dansk erhvervsliv, til husejerne, bilisterne og alle de andre, der bliver ramt af regeringens indgreb. Det eneste, der kommer ud af regeringens udspil, er ekstra skatter og afgifter. Der er ingen grænser for, hvad denne regering vil gennemføre af gode ting, når de selv står og siger det. Vi må bare konstatere, at de ikke er indeholdt i denne lovpakke.

Dansk Folkeparti er yderst kritisk over for den samlede lovpakke, og vi vil se det endelige resultat på de videre forhandlinger og tage stilling til det, når det foreligger, men denne her tvangsopsparing siger vi blankt nej til.

Sonja Albrink (CD):

I CD vil vi meget gerne være med til at kigge på en videreførelse af den ekstra ATP-opsparing. Vi har dog det forbehold, at der skal være en tidsbegrænsning for, hvor længe ordningen skal vare. Den ekstraordinære opsparing må ikke få lov til at udvikle sig til noget, som man opfatter som en ekstraskat. Som middel til at opsnige købekraften kan vi i CD godt acceptere en opsparing på en ATP-konto i en periode.

Vi er også tilfredse med, at man i det mindste vil videreføre de krav, som CD også var med til at stille, da den ekstra ATP blev indført, nemlig at man skal have det samme udbetalt, som man har indbetalt, altså krone for krone.

Regeringen lægger også op til, at nogle af de administrative problemer, der var med ATP-ordningen, ønskes man at få kigget på. Man vil gøre det lidt mere enkelt, og det synes vi i CD er en glimrende idé.

Så alt i alt, en midlertidig løsning vil vi godt være med til, men ikke noget permanent.

Morten Helveg Petersen (RV):

Styrkelse af opsparing er et af hovedmålene med pinsepakken, og det er også hovedformålet med det her lovforslag. Bortfald af den midlertidige pensionsopsparing vil jo øge de disponible indkomster med ca. 3 mia. kr.

Fra Det Radikale Venstre vil vi gerne tilslutte os, at den midlertidige pensionsopsparing gøres permanent dels for at neutralisere forbrugsvirkningerne af de her 3 mia. kr. og dels for at styrke opsparingen. Så vi er positive over for forslaget.

Frank Aaen (EL):

I sin tid stemte vi imod den her opsparing. Vi er stadig væk imod, fordi den begrænser forbruget for en hel masse mennesker, som ikke skal have deres forbrug begrænset, og er alt for mild over for dem, der skulle have det begrænset mere.

Det vil jeg give nogle eksempler på i forlængelse af det, jeg var inde på før. Den måde, som det er skruet sammen på, betyder, at en enlig på kontanthjælp kommer af med 1.300 kr. i opsparing, som svarer til 1,6 pct. før skat, og det svarer til 0,9 pct. i forbrugsbegrænsning for en

enlig på kontanthjælp. Hvorimod den høje indtægt på 400.000 kr. kommer af med 1 pct. før skat og 0,4 pct. efter skat. Det vil sige, at forbrugsbegrænsningen for en person på bistandshjælp – der gælder det samme for den på uddannelsesorlov – i virkeligheden i procent er dobbelt så stor som for den høje indtægt.

Det er indlysende, at vi ikke kan være med til en forbrugsbegrænsning, der vender den vej. Den er helt uantagelig. Så hvis vi overhovedet skal indgå i en diskussion om en videreførelse af ATP-ordningen, skal vi først og fremmest have ændret indbetalingsdelen, sådan at den ikke bliver begrænset nede i den ende, hvor den ikke skal begrænses. Og hvis vi også skal være med til at gennemføre noget med hensyn til skattedelen, vil vi selvfølgelig se det i sammenhæng med de øvrige ting, der laves, således at der ikke under nogen omstændigheder sker nogen forbrugsbegrænsning for de lave indkomster.

Vi nævnte også tidligere, at en god måde at gøre det her mere retfærdigt på er ved at fjerne fradragsretten for ATP-indbetalingen. Men forudsætningen for, at vi under nogen omstændigheder vil være med til at begynde at kigge på, om det kan justeres på indbetalingssiden, er, at udbetalingssiden bliver mere retfærdig på den måde, at alle indbetaler en bestemt andel af deres løn, men at det, der sættes ind på kontoen, er ens for alle.

Hvis vi kan få den ændring med, kan vi godt begynde at se lidt musik i forslaget, for så får vi faktisk en forbedring af pensionen for nogle af de grupper i samfundet, som står allersvagest i pensionskapløbet. Der kan vi godt se noget musik i, at de altså får en væsentlig højere ATP-pension, end de ellers ville være berettigede til.

Så udgangspunktet må vi afvise, som det foreligger. Men vi har antydning nogle måder, som vi under forhandlingerne måske kan justere det på, så det bliver acceptabelt for os, men det skal altså stadig væk være sådan, at også når det indregnes, får vi en socialt retfærdig profil ud af summen af samtlige de ændringer af skat og opsparing, der ligger i pinsepakken.

Kim Behnke (FP):

I 1935 færdiggjorde man byggeriet af den første Lillebæltsbro. På daværende tidspunkt blev der midlertidigt lagt 2 øre på benzinen til finansiering af broen. De 2 øre er aldrig nogen sinde blevet fjernet igen, selv om broen for længst er finansieret.

I 1982 indførte man midlertidigt, kun for 1 år, realrenteafgiften, fordi der lige var noget med, at man skulle sørge for at bremse renten af pensionsindbetalingerne. Nu er der gået 16 år, og senere i dag er der et forslag om, at realrenteafgiften ikke skal fjernes – jo, nok i teknisk forstand, men reelt gøres det endnu værre.

Sidste år vedtog et flertal i Folketinget at indføre en midlertidig ordning, hvor man bare lige et enkelt år skulle indbetale 1 pct. af sin løn til ATP. På det tidspunkt var argumentet for, at det skulle være ATP, at når det kun var et enkelt år, kunne man ikke være bekendt at bede banker og pengeinstitutter og forsikringsselskaber om at sætte alt det bureaukrati i gang, bare fordi folk et enkelt år skulle sætte 1 pct. ind på en konto. Derfor var det meget nemmere, at det skete i ATP-Huset, for dér havde man alligevel mere eller mindre en konto for os alle sammen i forvejen.

Nu er der gået et år, og nu står vi så i den situation, at det, der bare var en midlertidig løsning for et enkelt år, nu er gjort til lovforslag nr. L 108 om, at det skal gøres permanent. Så i de næste 16 eller 26 eller 56 år skal vi altså indbetale 1 pct. af vores løn til ATP-Huset.

Og så kan jeg selvfølgelig spørge: Hvorfor laver man det så ikke bare som en almindelig skat frem for at have alt det bureaukrati? Og endnu vigtigere: Når det nu skal være en permanent ordning, hvorfor må jeg så ikke selv bestemme, hvor mine penge skal stå? Hvis jeg nu hellere vil have mine penge til at stå i et privat forsikringsselskab eller i et privat pengeinstitut, hvorfor må jeg så ikke have mine penge stående dér? Hvorfor skal jeg absolut indbetale 1 pct. af min løn til ATP-Huset?

Svaret er, at man dybt inde i Socialdemokratiets inderkreds stadig væk sidder med et meget stort ønske om at gennemføre det, som både vælgerne og fagforeningsmedlemmerne tilbage i 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne afviste massivt, nemlig ØD og OD.

Meningen med det var jo heller ikke at lave økonomisk demokrati; næh, meningen med det var at få skabt nogle store, massive fonde, så man kunne styre investeringerne på det danske aktiemarked. Men dem fik man ikke rigtig etableret. Bevares, man fik lokket folk til at indbetale nogle penge til Den Sociale Pensionsfond, og dem har man også snydt folk for; de er aldrig kommet til udbetaling igen, og nu er de lavet om til statsobligationer alle sammen,

sådan at man ved en passende lejlighed lige kan stryge pengene fuldstændig.

Men hvorfor skal de her penge absolut tvangsopspareres i ATP-Fonden? Og svaret er jo, at det er for, at ATP-Fonden kan styre det danske aktiemarked.

Og senere i dag kommer der et forslag om, at den ikke bare skal kunne købe aktier for 40 pct. af sin formue, men for 50 pct., og så har man jo endnu en kæmpestor pengeopbygning og dermed en magtfaktor, hvormed man kan styre det danske aktiemarked. For så kan man true virksomhederne med, at hvis de ikke har en bestemt miljøadfærd, så sælger man deres aktier. Og man kan true virksomhederne med, at hvis de ikke har en bestemt etisk moral og kodeks – hvis de f.eks. køber bananer et bestemt sted eller har et bryggeri et sted, hvor man ikke kan lide dikteren i det øjeblik, selv om man godt nok giver landet ulandsbistand – så trækker man aktierne ud.

Man får altså en magtfaktor, som kan bestemme over dansk erhvervsliv, så bestyrelserne i aktieselskaberne, hver eneste gang den politisk udpegede direktør udtaler sig, simpelt hen er bange for at få rykket tæppet væk.

Det er det, der er formålet med det her – anderledes kan det ikke være – og derfor er Fremskridtspartiet selvfølgelig 400 pct. imod det.

Men vi savner bare ét eneste argument fra skatteministeren for, hvorfor Kim Behnke og de 5,2 millioner andre danskere ikke selv må bestemme, hvor den ene procent skal stå. Og nu kan argumentet ikke være som for et år siden: at man ikke vil ulejlige pengeinstitutter og forsikringselskaber med at oprette konti osv., når det kun er for et enkelt år, for nu skal det jo være permanent, og når noget, der er midlertidigt i politisk forstand, kan vare 16 år, så varer noget, der er permanent, mere end 16 år, og så vil mit pengeinstitut godt ulejlige sig med at oprette en konto til mig, hvor jeg kan indsætte min ene procent.

Så hvorfor må jeg ikke have pengene stående dér, fremfor at de skal stå i ATP og blive misbrugt i et socialdemokratisk politisk spil?

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

I arbejdsministerens fremsættelsestale står der:

»I efteråret 1997 gennemførte regeringen en midlertidig pensionsopsparing for 1998. En videreførelse af den midlertidige pensionsopsparingsordning vil være en naturlig udmønt-

ning af regeringens ønske om at styrke opsparingen i samfundet. Regeringen foreslår derfor, at den midlertidige pensionsopsparing gøres permanent.«

Men hvis vi ser lidt på, hvordan argumentet er her, må vi sige, at man vel næppe kan vide, hvordan behovet for pensionsopsparing er om eksempelvis 7 år eller 10 år eller måske bare om 5 år. Så sådan som forslaget foreligger, hvor man bare lige automatisk får noget, som var bestemt til at være 1-årigt, til nu at gælde i al evighed, vil vi ikke medvirke til det.

Det, som må indgå i de videre forhandlinger, er, om man skal sætte en anden slutdato på lovens virkning. Nu virker den i 1 år, og det er o.k., men det må indgå i forhandlingerne, hvilket år den så skal udløbe. Men bare at få den til at gælde forever, mener vi ikke at der er dokumenteret et behov for, og dér mener vi også at der er andre og rigtigere elementer at pege på.

Arbejdsministeren (Ole Stavad, fg.):

Med baggrund i det, jeg sagde under den foregående sag, vil jeg igen sige, at det i hvert fald er godt, at vi har et udgangspunkt, hvor der for længst er udtrykt enighed om, at der er behov for at foretage en justering, der strammer.

Det er jo ikke et helt uvæsentligt element, vi taler om her; det er godt 3 mia. kr. Og når jeg har lyttet til ordførerne, har jeg hørt en række signaler, og jeg tror, at jeg kan sige helt nøjternt, at det her er en sag, som jeg i hvert fald har stor tro på finder sin afklaring, når man i øvrigt finder en afklaring af resten af det, som ligger i den samlede pakke, der er lagt frem.

Pessimister vil kunne have lyttet sig til, at det her ser meget svært ud, men de pessimister, som måtte have overværet debatten under Folketingets åbning i oktober 1997, vil vide, at ting kan skifte meget hurtigt. Og jeg vil gerne signalere til de partier, som vil være med til samlet set at skabe en løsning på problemerne i de forslag, vi i dag har til behandling, at regeringen selv sagt også på det her felt vil være betydelig lydhør over for, hvordan man skal skrue den endelige løsning sammen.

For hr. Kim Behnke har selvfølgelig ret i, at når der i denne løsning er tale om en permanentgørelse, er det selvfølgelig klogt at tænke lidt langsigtet på, hvordan det i øvrigt kan passe sammen med det øvrige pensionsmønster og derunder selvfølgelig også at se på det fordelingspolitiske.

Vi ved jo, at der er et restproblem, for i takt med, at arbejdsmarkedspensionerne opbygges, bliver der nogle grupper, som er uden for arbejdsmarkedet i perioder, og som dermed har ringere pensionsrettigheder end andre. Og jeg vil da på arbejdsministerens og den øvrige regerings vegne signalere, at hvis vi kan skruer den konkrete løsning her sådan sammen, at den også yder et bidrag til en løsning af det problem, samtidig med at vi i øvrigt fastholder bidraget til den ansvarlige økonomiske politik, er det ikke noget, der vil være en umulig indgang til forhandlingerne på det punkt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 97: Forslag til lov om beskatning af livsforsikringsselskaber, pensionskasser, pensionsfonde, opsparings- og pensionsordninger (pensionsafkastbeskatningsloven).
Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 2/6 98).

Sammen med denne sag foretoges:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 98: Forslag til lov om ændring af pensionsbeskatningsloven, realrenteafgiftsloven, fondsbeskatningsloven, kildeskatteloven og skattekontrolloven. (Filialer af EU-forsikrings-selskaber og -pengeinstitutter, symmetri i pensionsbeskatningen, afgift af aktieafkast og afskaffelse af kvoteordningen).
Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 2/6 98).

14) Første behandling af lovforslag nr. L 99: Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove. (Konsekvensændringer i forbindelse med gennemførelsen af pensionsafkastbeskatningsloven og ophævelse af realrenteafgiftsloven).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 2/6 98).

15) Første behandling af lovforslag nr. L 112: Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed, lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om Lønmodtagernes Dyr-tidsfond, lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om sikring mod følger af arbejdsskade. (Harmonisering af investeringsregler og forhøjelse af aktieloftet).
Af økonomiministeren (Marianne Jelved).
(Fremsat 2/6 98).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Forhandling

Per Kaalund (S):

Loven, som bærer den lidt tunge titel »pensionsafkastbeskatningsloven«, skal erstatte loven om realrenteafgift af kapitalafkast fra det, der står i pensionsfondene og pensionskasserne.

Realrenteafgiftsloven stammer fra begyndelsen af 1980'erne, og teknisk var det en temmelig indviklet lov, men den har tjent den danske samfundsøkonomi godt. For eksempel forventes der i 1998 – indeværende år – at komme ca. 15 mia. kr. ind via denne lov.

I begyndelsen af 1980'erne havde Danmark en høj og ustabil inflation, og dermed var realrenteafgiftssatsen også variabel. Den har været helt oppe på over 50 pct., og den er p.t. på ca. 35 pct. Men samtidig er store dele af pensionsafkastet fritaget for realrenteafgift. Det gælder bl.a. indskud foretaget før 1982, og det gælder afkast af aktier og afkast af investeringer i fast ejendom.

Dette lovforslag indfører nu en fælles beskatning af pensionsafkastet med en fast procent, nemlig 26 pct., og udvider beskatningsgrundlaget med skat af indskud også fra før 1983 af aktieafkast og yderligere af afkast af fast ejendom.

De 26 pct., der er foreslået i lovforslaget, er fastsat således, at det stadig væk skal være attraktivt at pensionsopspare, og at afkast af